

Publicerad 2019-07-18 17:44 av Peter Dickson

Sara, männen och kroppen

Män dras till mig. Alla gör det inte, men ganska många - och en del av dem är attraktiva, trevliga. Passande partier. Dock har de inte den smältande effekt på mig som de borde. Snarare får de mig att domna, stelna. Jag vet inte så mycket om var och en av dem men håller distansen. Som män har de en uppsättning egenskaper gemensamt. De är påstridiga och okänsliga - stora, klumpiga maskiner med fåniga stålgafflar till händer. Jag tror de har hemliga skolor där de lär varandra att det är så man måste vara. De gör allt för att dölja sin svaghet. Det är lite rörande men betyder att de underkänner mig som människa. Vad det är som gör att de faller för just mig är obegripligt. Kanske är det min kyla som eggjar dem. Mitt avståndstagande är djupt, benhårt och troligen fullkomligt irrationellt. Släpp efter, säger mina väninnor. Men avståndet mellan deras känslor och mina är för stort. För dem är min kropp ett tempel. Den berättar en saga som inte har något med mig att göra, som bara finns i dem. De ser bekräftelse i mitt ansikte. Men där finns bara hy, ansiktsmuskler, konturerna av kranium ögon, kinder, näsa. När jag stöter bort dem är det något som är fel. Ett fruktansvärt, obegripligt misstag har blivit begånget av Gud eller mig. En försökte ta mig med våld. Eftersom jag var en del av hans inre landskap var det väl lika naturligt för honom som en handfralla. Hans uråldriga rätt. Men jag väckte honom ur förtrollningen med mina ångestskrin, och klarade mig undan. Män vill ha närhet men samtidigt idealiserar de kvinnorna. Men min kropps Parthenon läcker otrevliga lukter ur vartenda hål, ja ur hudens porer. Man duschar och tvålar sig noga överallt men hur man än gnuggar finns de kvar. Man känner lukten från skåran på handduken när man torkar sig efteråt. Och knappt är man färdig förrän det hamnar urin där, och blod, när det är den tiden. När man har bajsat får man bara bort det värsta med pappret. Hela tiden sipprar det fram fukt och lukter ur kroppen, och fyller luften kring en med skam. Det var Sara som lärde mig att sådant inte är farligt. Också hon är besvärlig, men på ett annat, icke-hotfullt sätt. Jag ser fram mot stunderna med henne men det är tydligt att hon upplever min kropp på ett annat vis än jag hennes. Hennes händer och tunga kittlar mina veck och öppningar, tills värmen exploderar i mig. Det är allt. Hon vet antagligen att hon kommer att mista mig till slut oavsett vad jag och hon själv vill. Liksom männen ser hon mig som ett mysterium. Människor är tillsammans av många olika skäl och de flesta av dem tycker jag är ganska dåliga. Nästa alla jag känner är sexuellt frustrerade. Nästan alla vill något större än vad de uppnår och med någon annan. Det handlar om livet. Aldrig är vi så nära det oändliga som i sexualiteten, och aldrig så långt nere i dyn. Aldrig är skillnaden mellan vad vi vill och vad vi förmår större. Vi inbillar oss att vi är fördomsfria och öppna men det är bara teater. Vi är livrädda. Vi hittar nödlösningar och sen fastnar vi i dem för att vi inte har något bättre. Jag försöker att inte ljuga. Så länge vi inte ljuger hela tiden är det inte farligt på riktigt, säger jag mig. Men andra tror inte på vad jag säger. Det tror jag fungerar som de och därmed är mina känslor obegripliga. Jag är ensam. Människor dras till mig men jag släpper dem aldrig in på livet. Ibland är jag skräckslagen vid tanken på att bli gammal men oftast ser jag fram mot det. En tid då inte alla har avsikter med en, då jag får äga min egen kropp. På sista tiden har Sara börjat prata om att vi skall skaffa barn. Det är som ett ultimatum. Jag kallnar, blir avlägsen - märker hur jag börjar se mig om efter en reträttväg. Paniken i Saras röst bara förstärker mina känslor av en gillrad fälla. Jag älskar kvällen. Stunden då alla dagens plikter är utförda eller uppskjutna och tankarna går sina egna vägar. Mörkret, som döljer allt man inte vill se. Bara på kvällen är det möjligt att försöka vara lite av det man egentligen är. Reglerna är annorlunda då, och inte lika strikta. Tankarna blir upplösta och det går att se klart - till och med mina egna konturer kan jag ana. Det är enklare att se andra. När det gäller en själv ljuger man utan att ha en

aning om det. Tro alltså inte på någon jag säger! Kanske är jag bara, som en av killarna sa, en oerfaren flicka som behöver kuk. Eller så är jag den enda som förstår. Det är det som gör mig så ensam, som gör mig till mig - och är kanske det som de andra vill åt också.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Dickson med Poeter.se id #26659 innehar upphovsrätten